

Communicanda 3 / 2026

POWOŁANIE **BRATA REDEMPTORYSTY** W JEDNEJ WSPÓLNOCIE MISYJNEJ

Wytyczne dotyczące zrozumienia, promowania i odnowy
tożsamości oraz misji brata misjonarza redemptorysty

Communicanda 3/2026

POWOŁANIE BRATA REDEMPTORYSTY
W JEDNEJ WSPÓLNOCIE MISYJNEJ (KONST. 2)

*Wytyczne dotyczące zrozumienia, promowania i odnowy tożsamości
oraz misji brata misjonarza redemptorysty*

Rzym, Kuria Generalna, 16 października 2026

Spis treści

WPROWADZENIE	7
1. SYTUACJA BRACI ZAKONNYCH W ZGROMADZENIU	14
2. POWOŁANIE BRATA ZAKONNEGO	16
3. TOŻSAMOŚĆ BRATA ZAKONNEGO	18
4. FORMACJA BRACI ZAKONNYCH	26
5. WŁAŚCIWA POSŁUGA BRACI ZAKONNYCH W ZGROMADZENIU 31	
PODSUMOWANIE	35

„Nawiązując do nauczania Soboru Watykańskiego II, Synod wyraził głęboki szacunek dla tego typu życia konsekrowanego, w ramach którego bracia zakonnicy pełnią różnorakie i cenne posługi wewnątrz swoich wspólnot i poza nimi, uczestnicząc w ten sposób w misji głoszenia Ewangelii i dawania o niej świadectwa miłości w codziennym życiu. Istotnie, niektóre z tych form działalności braci można uznać za *posługi kościelne*, powierzone im przez prawomocną władzę. Wymaga to odpowiedniej i całościowej formacji: ludzkiej, duchowej, teologicznej, duszpasterskiej i zawodowej”.

Adhortacja apostolska *Vita consecrata* (1996), nr 60

WPROWADZENIE

1. W dniu 1 marca 1982 roku jeden z moich poprzedników, o. Josef G. Pfab, opublikował pierwszą *Communicandę* 64/1982 skierowaną do Zgromadzenia, która dotyczyła braci zakonnych. Była ona zatytułowana: „Bracia koadiutorzy w naszej wspólnotcie apostołskiej: kim są? – czym się zajmują?”.
2. W związku z obchodami 300. rocznicy urodzin św. Gerarda Majelli, pragnąc przypomnieć o decydującym znaczeniu obecności braci zakonnych w historii i misji redemptorystów, publikuję niniejszą drugą *Communicandę* poświęconą braciom zakonnym. Jest ona skierowana nie tylko do braci zakonnych, ale także do kapłanów, współbraci w formacji podstawowej oraz naszych świeckich współpracowników. Stanowi ona zaproszenie *do wspólnego pogłębiania, doceniania i odnawiania naszego rozumienia tego istotnego powołania w ramach jednej wspólnoty misyjnej Zgromadzenia*. Celem niniejszej *Communicandy* jest *pomoc w lepszym zrozumieniu powołania brata zakonnego oraz zachęcenie przełożonych wyższych i lokalnych, duszpasterzy powołań i formatorów do poznania go i promowania – nie jako wyjątku, ale jako naturalnego i konstytutywnego wyrazu życia konsekrowanego redemptorystów*.
3. Od początków chrześcijaństwa termin „brat” odnosił się do wszystkich, którzy w Chrystusie uznawali Boga za Ojca i przyjmowali siebie nawzajem w fundamentalnej równości

dzieci Bożych (por. Mt 23, 8–9; Rz 8, 14–17; Ga 3, 26–28; Ef 2, 19). Braterstwo nie jest zatem elementem drugorzędym, lecz konstytutywnym wymiarem tożsamości chrześcijańskiej. Zanim w praktyce pojawiły się jakiegokolwiek rozróżnienia w odniesieniu do posług duszpasterskich, Kościół był wspólnotą braci.

4. Z historycznego punktu widzenia męskie życie zakonne wyłoniło się przede wszystkim jako doświadczenie świeckie, poprzedzające wszelkie struktury duchowne. Mnisi pustynni, wczesne wspólnoty cenobityczne oraz liczne formy życia konsekrowanego powstały jako radykalne przejawy apostołstwa opartego na sakramencie chrztu. *Historyczne procesy klerykalizacji, zrozumiałe w pewnych kontekstach i w świetle potrzeb duszpasterskich, czasami przestaniały oryginalność i widoczność powołania brata.*
5. Od momentu założenia Zgromadzenia w Scala w 1732 roku, z inspiracji św. Alfonsa Marii de Liguori, obecność braci stanowiła nieodłączny element tożsamości Instytutu. Dziewięć dni po założeniu nowego Zgromadzenia, 18 listopada 1732 roku do Scala przybył brat Wit Curzio (1706–1745). To właśnie on opracował herb Zgromadzenia – tam, w Scala (na piecu rezydencji znanej jako Casa Anastasio, zachowanym do dziś), gdzie mieszkał. Był on również jedyną osobą, która pozostała u boku św. Alfonsa podczas trudnych wczesnych lat istnienia Instytutu, wytrwale służąc aż do śmierci. Podobnie, 9 listopada 1748 roku św. Alfons Maria de Liguori wysłał o. Villaniego i brata

Tartaglione do Rzymu w celu uzyskania zatwierdzenia Reguły. To właśnie Villani i Tartaglione – kapłan i brat – otrzymali nowo zatwierdzoną Regułę z rąk Benedykta XIV podczas prywatnej audiencji 26 lutego 1749 roku. To samo miało miejsce w przypadku fundacji św. Benona w Warszawie. To św. Klemens Hofbauer wraz z Tadeuszem Hüblem i bratem Emmanuelem Kunzmannem (dwóch kapłanów i jeden brat) zainicjowali pierwszą fundację Zgromadzenia poza Włochami, w Warszawie. Jest zatem oczywiste, że od samego początku Zgromadzenie zostało założone jako apostolska wspólnota misyjna, złożona z ojców i braci, zjednoczonych tym samym powołaniem i tym samym celem: iść za przykładem Odkupiciela, głosząc Ewangelię ubogim.

6. Święty Gerard Majella (1726–1755), brat redemptorysta, realizował swoje powołanie, służąc na różne sposoby misji Zgromadzenia (pracując jako krawiec i portier, towarzysząc współbraciom w misjach, odwiedzając rodziny, zwłaszcza ubogich i chorych, modląc się za dzieci i udzielając im błogosławieństwa, prowadząc rekolekcje dla sióstr zakonnych, udzielając im kierownictwa duchowego, zbierając fundusze itp.), z prostotą i radością, w głębokiej jedności z Bogiem, stając się świadkiem świętości w życiu codziennym. *Św. Gerard ucieleśniał duchowość redemptorystowską poprzez posłuszeństwo, pokorę i działalność apostolską, przekształcając proste zadania w akty miłości. Jego życie charakteryzowało się intensywną modlitwą, zaufaniem do*

Opatrzności Bożej oraz wrażliwością na los ubogich. W obliczu niezrozumienia odpowiadał milczeniem i ewangeliczną wiernością. W jego osobie powołanie brata objawia swoją pełną godność, pokazując, że świętość wypływa z upodobnienia się do Chrystusa pokornego i posłusznego.

7. W całej historii bracia redemptoryści pełnili szeroki zakres zadań – od prac domowych, stolarstwa, hydrauliki i ogrodnictwa, poprzez budowę kościołów i prace rzemieślnicze, aż po współpracę w prowadzeniu misji ludowych, zarządzanie domami zakonnymi, szkolenia techniczne, działania na rzecz rozwoju społecznego, edukację oraz obecność w wymagających rejonach – wnosząc znaczący wkład w życie duchowe, kulturowe, techniczne i misyjne instytucji kościelnych. Dlatego sprowadzenie ich tożsamości wyłącznie do sfery funkcjonalnej zubożyłoby bogactwo ich powołania. Poza konkretnymi zadaniami byli oni i są osobami konsekrowanymi, powołanymi do strzeżenia i ucieleśniania charyzmatu, uczestnicząc w sposób współodpowiedzialny we wspólnej misji, nawet w obliczu historycznych napięć, prześladowań i form klerykalizmu, które niekiedy spychały ich na dalszy plan. Od samego początku, począwszy od św. Alfonsa i pierwszych braci, poprzez kolejne refleksje kapituł generalnych, pogłębiało się eklezyjalne rozumienie ich tożsamości oraz wyjątkowego bogactwa ich powołania, *uznając powołanie brata zakonnego za pełnoprawną i szczególną formę życia konsekrowanego w*

Kościele, posiadającą własną duchowość i misję, podążającą za charyzmatem Zgromadzenia i powołaną do dalszego aktywnego włączania się w dzieło ewangelizacji z twórczą wiernością w obliczu współczesnych wyzwań.

8. W konstytucji nr 1 czytamy, że „Zgromadzenie Najświętszego Odkupiciela, założone przez św. Alfonsa, jest kleryckim, zakonnym instytutem misyjnym różnych obrządków, na prawie papieskim i z przywilejem egzempcji. Jego celem jest: «Iść za przykładem Zbawiciela Jezusa Chrystusa, głosząc słowo Boże ubogim, tak jak On to o sobie powiedział: *Posłał Mnie głosić Ewangelię ubogim*»”. Słowa te należy odczytywać w świetle adhortacji apostolskiej *Vita consecrata* (nr 60): „Inne jest powołanie braci w instytutach zwanych «kleryckimi», które zgodnie z zamysłem założyciela lub na podstawie prawnie ustalonej tradycji przewidują pełnienie posługi kapłańskiej, są pod zarządem duchownych i w tej postaci zostały uznane przez władzę Kościoła. W tego rodzaju instytutach posługa kapłańska stanowi konstytutywny element ich charyzmatu i określa ich naturę, cel i ducha. Obecność braci jest odrębną formą uczestnictwa w misji instytutu poprzez posługi pełnione zarówno wewnątrz wspólnoty, jak i w ramach dzieł apostolskich, we współpracy ze sprawującymi posługę kapłańską”.
9. W świetle tych słów jasne jest, że bracia w pełni uczestniczą w misji Zgromadzenia, choć w sposób dla siebie właściwy i odmienny od posługi kapłańskiej. *Misja jest taka sama dla*

wszystkich: głoszenie obfitego Odkupienia i przepowiadanie Ewangelii ubogim; jednak formy tego posługiwania są różnorodne i wzajemnie się uzupełniają. W tym sensie bracia aktywnie uczestniczą w życiu wspólnotowym, w dziełach apostołskich oraz w misji ewangelizacyjnej, trwając w jedności i współpracy z tymi, którzy pełnią posługę kapłańską. Chociaż Zgromadzenie jest kleryckim instytutem misyjnym, gdyż posługa kapłańska stanowi integralną część jego charyzmatu, nie umniejsza to w żaden sposób godności ani znaczenia powołania misyjnego braci. Wręcz przeciwnie, uczestniczą oni na swój sposób w tej samej misji redemptorystowskiej, wnosząc swoje talenty i pracę do życia wspólnoty oraz do głoszenia Ewangelii. Jest to zatem jedna misja realizowana poprzez komplementarne powołania w ramach tego samego charyzmatu redemptorystowskiego.

10. Brat redemptorysta jest przede wszystkim żywą pamiątką braterstwa apostołskiego. Jego obecność nieustannie przypomina nam, że misja rodzi się ze wspólnoty, a podstawowym autorytetem w jej ramach jest świadectwo ewangeliczne. W szczególny sposób uosabia on wymiar bliskości, prostoty i solidarności z ubogimi i opuszczonymi – kluczowe cechy charyzmatu redemptorystów – oraz przypomina nam, że doświadczenie braterstwa apostołskiego jest powołaniem wszystkich, zarówno duchownych, jak i świeckich.
11. W tekstach Zgromadzenia często pojawiają się odniesienia do „świętego brata”. Pojęcie to odnosi się nie tylko do braci

zakonnych, ale także do wszystkich współbraci. Ważne jest jednak, aby takie sformułowanie nie sprowadzało brata wyłącznie do roli postaci dekoracyjnej ani wyłącznie do roli użytkowej. Musimy przywrócić ewangeliczną wizję świętości urzeczywistnianą w życiu codziennym: w codzienności wiernej, cichej i głęboko misyjnej. Dlatego w ciągu tych prawie 300 lat od założenia Zgromadzenia oraz w świetle odczytywania znaków czasu nasze rozumienie powołania braci zakonnych musi ulec poszerzeniu, a pojęcie świętości należy na nowo zinterpretować w świetle naszego charyzmatu, unikając wszelkich form redukcjonizmu.

1. SYTUACJA BRACI ZAKONNYCH W ZGROMADZENIU

12. W ostatnich dziesięcioleciach nasiliły się obawy związane ze spadkiem liczby braci oraz brakiem jasności co do tożsamości brata w zgromadzeniu złożonym z braci i kapłanów. XXV Kapituła Generalna postanowiła powołać specjalną komisję w celu zbadania tej sytuacji i zaproponowania konkretnych dróg odnowy (*Decyzje*, nr 23, 27 i 29). Badania przeprowadzone w poszczególnych jednostkach potwierdziły wyzwania, które zostały już wcześniej zidentyfikowane, oraz uwypukliły pilną potrzebę pogłębionej refleksji teologicznej, formacyjnej i duszpasterskiej, która z większą jasnością ukaże tożsamość i szczególną misję brata redemptorysty.
13. Wśród głównych wyzwań na pierwszy plan wysuwa się wyraźny spadek liczebności: z 759 braci w 1992 roku liczba ta spadła do 336 w 2020 roku i do 291 w 2026 roku, co wskazuje na stały i niepokojący spadek, któremu towarzyszy starzenie się członków Zgromadzenia i niewystarczająca liczba nowych powołań.
14. Tożsamość brata zakonnego pozostaje w wielu kontekstach słabo zdefiniowana, często przesłonięta przez klerykalną wizję życia zakonnego, która tożsamość redemptorystów wiąże niemal wyłącznie z posługą sakramentalną. Takie rozumienie ma negatywny wpływ na promocję powołań, która często charakteryzuje się definiowaniem „przez zaprzeczenie”, brakiem odpowiednich materiałów,

ograniczoną widocznością misyjną oraz niewystarczającym wsparciem instytucjonalnym.

15. Słabe strony utrzymują się również w zakresie formacji początkowej i ciągłej: brak konkretnych programów formacyjnych, dominacja modelu klerykalnego, ograniczona obecność braci w zespołach formacyjnych oraz niewystarczające wsparcie po złożeniu ślubów czasowych. Do tego dochodzi historyczna spuścizna polegająca na ograniczaniu roli braci do sfery domowej lub technicznej oraz utrzymujące się postawy klerykalne, które deprecjonują powołanie brata lub uznają je za możliwe do zastąpienia przez współpracowników świeckich – czynniki te osłabiają entuzjazm powołaniowy i zagrażają jego żywotności.
16. Pomimo tej trudnej sytuacji pojawiają się konkretne oznaki nadziei i odnowy. Po Soborze Watykańskim II zakres działalności braci zakonnych uległ znacznemu poszerzeniu. Obecnie pełnią oni różnorodne posługi w dziedzinie edukacji, administracji, opieki zdrowotnej, zarządzania ryzykiem oraz innych wyspecjalizowanych obszarach, wykraczając poza dawne ograniczenie jedynie do obowiązków domowych. Promowane jest kształcenie uniwersyteckie i studia teologiczne, a także dobrze zorganizowane inicjatywy, takie jak ta rozwinięta w Brazylii, które stały się punktem odniesienia dla opracowywania konkretnych programów formacyjnych. Obserwuje się również większy udział braci w zarządzaniu

Zgromadzeniem, w tym w radach (wice)prowincljalnych oraz w samej Radzie Generalnej.

17. Decyzja XXV Kapituły Generalnej o wyraźnym ożywieniu działań na rzecz promocji i formacji braci zakonnych świadczy o wyraźnym zaangażowaniu instytucjonalnym na rzecz odnowy tego powołania, przy czym uznaje się, że wyjaśnienie ich tożsamości oraz pełne docenienie ich roli w Kościele stanowią niezbędne warunki dla przyszłości misyjnej Zgromadzenia.

2. POWOŁANIE BRATA ZAKONNEGO

18. Opierając się na tekstach zaczerpniętych z Pierwszego Listu do Koryntian (rozdział 12), a także z Listu do Rzymian (Rz 12, 4–8), powołanie brata zakonnego można rozumieć jako szczególny dar Ducha Świętego w służbie komunii i misji. Święty Paweł nie organizuje Kościoła według kategorii władzy, lecz zgodnie z logiką ciała: prawdziwa różnorodność darów, głęboka jedność pochodzenia oraz organiczna komplementarność funkcji. „Różne są dary łaski, lecz ten sam Duch” (1 Kor 12, 4). W tym sensie brata zakonnego nie należy definiować przez negację – a więc przez to, kim „nie jest” – lecz przez pozytywny dar, który uosabia w Ciele Chrystusa.
19. W świetle tych tekstów powołanie brata zakonnego jest przede wszystkim charyzmatem, który Duch Święty wzbudził w celu budowania wspólnoty. Nie polega ono na

braku święceń, lecz na uobecnianiu własnego daru, który wzbogaca wspólnotę kościelną. Gdyby wszyscy byli tacy sami, ciało straciłoby swoją harmonię i żywotność (por. 1 Kor 12, 17–19). Różnica nie jest brakiem, lecz warunkiem komunii; nie jest to nierówność godności, lecz różnorodność misji.

20. Kiedy św. Paweł stwierdza, że „niezbędne są dla ciała te członki, które uchodzą za słabsze” (1 Kor 12, 22), przenosi kryterium znaczenia z poziomu funkcjonalnego na poziom charyzmatyczny. Brat zakonny przypomina nam, że w Kościele owocność nie zależy od rangi posługi, lecz od wierności darowi otrzymanemu i ofiarowanemu. Jego obecność zapobiega sprowadzeniu wspólnoty do struktury hierarchicznej lub czysto organizacyjnej, potwierdzając jej charakter jako tajemnicy komunii.
21. „Służcie sobie nawzajem tym darem, jaki każdy otrzymał” (por. 1 P 4, 10). Powołanie brata zakonnego zakorzenione jest w owej dynamice hojnej, radosnej, konkretnej i braterskiej służby, w której charyzmaty są przeżywane w duchu współodpowiedzialności. Nie chodzi zatem o jakąś rywalizację, lecz o wzajemne uzupełnianie się; nie o zastępowanie, lecz o wspólne budowanie; nie o dążenie do osiągnięcia władzy, lecz o uwidacznianie prymatu miłości, która służy.
22. W Pawłowej symbolice wspólnoty nie ma miejsca ani na samowystarczalność, ani na izolację. Brat zakonny, dzięki

swojej radykalnie braterskiej tożsamości, uwidacznia to, czym Kościół jest przede wszystkim – wspólnotą misyjną. Jego życie konsekrowane świadczy o tym, że wszelka władza chrześcijańska wywodzi się z otrzymanego daru i urzeczywistnia się we wspólnej odpowiedzialności oraz wzajemnej służbie.

3. TOŻSAMOŚĆ BRATA ZAKONNEGO

23. Sobór Watykański II, przez ożywienie eklezjologii ludu Bożego (por. *Lumen gentium*, rozdziały II i VI), przywrócił Kościołowi właściwy klucz hermeneutyczny pozwalający postrzegać brata nie jako wyjątek czy funkcjonalne uzupełnienie, lecz jako pełnoprawnego świadka świeckiego wymiaru życia konsekrowanego. *Brat przypomina nam, że konsekracja zakonna nie wynika z sakramentu święceń, lecz z sakramentu chrztu, oraz że radykalne naśladowanie Chrystusa jest powszechnym powołaniem, które w szczególny sposób podejmują osoby konsekrowane.*

24. Dokument Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego zatytułowany *Tożsamość i misja brata zakonnego w Kościele: «(...) a wy wszyscy jesteście braćmi» (Mt 23, 8) [2015]* przedstawia brata jako żywą pamiątkę Jezusa brata – w samym sercu Kościoła jako Komunii oraz jako proroczy znak braterstwa wypływającego z Trójcy Świętej. Powołanie brata zakonnego, zakorzenione w sakramencie

chrztu i pogłębione przez szczególną konsekrację, uwidacznia prymat Boga oraz wspólną godność wszystkich wiernych. Brat zakonny realizuje kapłaństwo chrzcielne poprzez całkowite oddanie się, braterską wspólnotę oraz służbę na rzecz najbardziej bezbronnych. Jego tożsamość nie określa się poprzez pełnione funkcje, lecz poprzez bycie pośrednikiem Bożej miłości i budowniczym wspólnoty. Brat łączy modlitwę z życiem, kontemplację z działaniem, to, co świeckie, z tym, co święte. Braterstwo, które uosabia, jest sakramentalnym wyrazem obecności Zmartwychwstałego. W ten sposób staje się on zarówno źródłem, jak i owocem misji, zachęcając Kościół do ponownego odkrycia swojego podstawowego powołania, jakim jest Komunia dla misji.

25. Powołanie brata zakonnego stanowi specyficzny, pełny i niezbędny wyraz życia zakonnego. Jego tożsamość wywodzi się z konsekracji chrzcielnej i kształtuje się jako eklezjalny znak braterstwa zapoczątkowanego przez Jezusa Chrystusa. Jego powołanie nie jest definiowane w opozycji do posługi kapłańskiej ani poprzez kategorie braku („nie jest duchownym”), ale poprzez odrębny i integralny sposób naśladowania Chrystusa: bycie bratem, w pełni bratem, świadczenie o tym, że w Kościele prymat należy do komunii, a nie do funkcji. W dokumencie *Vita consecrata* (nr 60) stwierdza się: „Zgodnie z tradycyjnym nauczaniem Kościoła życie konsekrowane ze swej natury nie jest ani laickie, ani kleryckie i dlatego «konsekracja laicka» –

zarówno mężczyzn, jak i kobiet – stanowi w całej pełni odrębny stan profesji rad ewangelicznych. Ma ona zatem – dla poszczególnych osób i dla Kościoła – samoistną wartość, niezależną od posługi święceń”.

26. *Communicanda* 64/1982 zawiera głęboką refleksję na temat tożsamości i misji braci, potwierdzając, że są oni pełnoprawnymi redemptorystami i równorzędnymi członkami wspólnoty apostołskiej. Ich powołanie nie określa się poprzez to, czym się zajmują, lecz raczej przez to, kim są: konsekrowanymi uczniami powołanymi do świętości i do świadczenia o *obfitym Odkupieniu*. W duchu nauczania św. Alfonsa dokument ten podkreśla, że kapłani i bracia tworzą jedną wspólnotę misyjną, wzbogacaną różnorodnością charyzmatów. Zwraca uwagę, że modlitwa braci zakonnych, ich pokorna służba i codzienna wierność stanowią sedno wspólnotowego apostołatu. Wreszcie kładzie nacisk na odpowiednią promocję i formację, odrzucając wszelki klerykalizm i potwierdzając zasadniczy oraz proroczy charakter ich obecności w Zgromadzeniu.
27. Dokument *Generalnej Komisji Braci* (2020, s. 14–17) potwierdza, że tożsamość brata zakonnego wynika z jego całkowitego poświęcenia się Bogu w ramach jednej wspólnoty misyjnej, w której pierwszeństwo przyznaje się „byciu”, a nie „działaniu”. Jako świecka osoba konsekrowana brat zakonny w pełni realizuje rady ewangeliczne, będące wyrazem życia zakonnego i świadectwem tego, że istotne znaczenie mają jego

szczególne poświęcenie i misja (por. Konst. 1). Jego powołanie ma charakter braterski, proroczy i naznaczony solidarnością; jest powołany do uwidaczniania komunii oraz do służby poprzez konkretne czyny odzwierciedlające miłość bliźniego na różnych polach apostolskich. W poranionym świecie kontempluje on słowo Boże i ludzi, dla których jest świadkiem nadziei. Z prostotą i radością uwidacznia *obfite Odkupienie*, które głosi.

28. *Brat redemptorysta jest osobą konsekrowaną, która w ramach Zgromadzenia Najświętszego Odkupiciela poświęca swoje życie Bogu poprzez śluby posłuszeństwa, czystości i ubóstwa oraz przysięgę wytrwałości. Powołany do ściślejszego naśladowania Chrystusa, realizuje charyzmat redemptorystów w duchu braterstwa, misji i służby, głosząc obfite Odkupienie nie tylko słowami, ale przede wszystkim poprzez świadectwo własnego życia. Tożsamość brata można zatem rozumieć w oparciu o trzy nierozzerwalnie związane ze sobą filary teologiczne: konsekrację, braterstwo i służbę – ramy mające zastosowanie do wszystkich chrześcijan.*
29. *Konsekracja brata zakonnego kieruje uwagę na samego Chrystusa – na Tego, który został poświęcony przez Ojca i posłany na świat, aby głosić Dobrą Nowinę: „Za nich Ja poświęcam w ofierze samego siebie, aby i oni byli uświęceni w prawdzie” (J 17, 19). Konsekracja przeżywana jako pogłębienie łaski chrztu, potwierdza prymat bycia nad działaniem, przypominając nam, że owocność misji wynika z radykalnej przynależności do Boga, a nie z pełnionej roli.*

Jest to pełna miłości odpowiedź na Boże powołanie, które wzywa nas do Niego i do misji (por. Jr 1, 5; J 15, 16; Ef 1, 4; Rz 14, 8). Nie jest to przywilej, lecz dar i całkowite oddanie. Nie jest to izolacja, lecz radykalna przynależność do Boga, która przemienia całe życie w ofiarę.

30. *Braterstwo* stanowi fundamentalną podstawę powołania brata zakonnego (por. Mt 23, 8; J 13, 34–35; Dz 4, 32; Hbr 2, 11). „Wszyscy bowiem jesteście kimś jednym w Chrystusie Jezusie” (por. Ga 3, 28). Braterstwo wynika z faktu, że mamy jednego Ojca i tworzymy jedno ciało. Brat zakonny uwidacznia inspirowaną Ewangelią formę relacji, opartą nie na hierarchii, lecz na komunii, wzajemności i wspólnej odpowiedzialności. Jego obecność stanowi wyzwanie dla modeli skupionych na sobie samym i pokazuje, że władza w Kościele jest uzasadniona wyłącznie jako służba.
31. *Służba* wreszcie nadaje jego misji konkretny charakter. Zainspirowany Chrystusem Sługą brat zakonny ofiarowuje swoje ludzkie, duchowe i zawodowe talenty na rzecz budowania wspólnoty, wspierania misji oraz przemiany świata, komplementarnie z innymi rodzajami posług (zob. Ga 5, 13). Służba jest konkretnym wyrazem konsekracji i braterstwa. Każdy, kto poświęcił się Bogu i żyje jako brat zakonny, z natury rzeczy pełni służbę. „Dałem wam bowiem przykład, abyście i wy tak czynili, jak Ja wam uczyniłem” (J 13, 15).

32. W ramach instytutów zakonnych oraz w życiu Kościoła brat zakonny jest proroczym znakiem i konkretnym wyrazem nadziei. Stanowi on nieustannie żywą pamięć o tym, że Kościół jest przede wszystkim wspólnotą braci i sióstr, powołaną do przewycięzania wszelkich form klerykalizmu i podziałów oraz do dawania świadectwa, w samym sercu świata, ewangelicznej logice równości, bezinteresowności i służby.
33. Wystarczy zatem po prostu być bratem zakonnym. Powołanie to jest pełne, oryginalne i niezbędne dla Kościoła dzisiaj i w przyszłości. Charyzmat Zgromadzenia nie realizuje się wyłącznie poprzez posługę kapłańską; można go w pełni i owocnie przeżywać w powołaniu brata, który na swój sposób ukazuje piękno naśladowania Chrystusa i braterstwa apostoelskiego. W tym sensie wszyscy współbracia Zgromadzenia dzielą to samo podstawowe powołanie: konsekrację redemptorystowską. Przed podjęciem jakiegokolwiek konkretnej posługi jesteśmy powołani do życia naszym charyzmatem poprzez całkowite oddanie naszego życia oraz poprzez dzieło misyjne. Niektórzy dodają do tej konsekracji powołanie kapłańskie, jednak naszą podstawową tożsamością jest zawsze tożsamość konsekrowanego redemptorysty, z której wywodzi się posługa kapłańska.
34. *Młody człowiek, po głębokim, swobodnym i dojrzałym rozeznaniu, może uznać, że jest powołany do tego, by być bratem zakonnym, odnajdując w tym wyborze swoją szczególną drogę*

służby Kościołowi. Przełożeni wyżsi i formatorzy powinni przyjąć taką decyzję z zadowoleniem i szacunkiem jako autentyczny przejaw działania Boga w życiu tej osoby. Jakikolwiek zmuszanie do podjęcia posługi kapłańskiej oznaczałoby lekceważenie powołania jako dobrowolnego daru od Boga oraz brak poszanowania sumienia osoby dokonującej rozeznania. Wierność charyzmatowi wymaga, aby każdemu powołaniu towarzyszyły wolność, odpowiedzialność oraz głęboki szacunek dla prymatu łaski.

35. Podsumowując, tożsamość brata redemptorysty opiera się na jego konsekracji chrzcielnej, pogłębionej poprzez śluby zakonne. Definiuje ją przede wszystkim to, kim jest, a nie to, co czyni: jest on konsekrowaną osobą świecką, pełnoprawnym redemptorystą, powołanym do urzeczywistniania prymatu Boga w ramach jednej wspólnoty misyjnej wraz z kapłanami, gdzie różnorodność powołań ubogaca wspólnotę. Jako żywa pamiątka Jezusa-brata w sercu Kościoła powołanie brata zakonnego opiera się na trzech nierozzerwalnych filarach: konsekracji, braterstwie i służbie, które wyrażają ewangeliczną formę relacji opartą na komunii, wspólnej odpowiedzialności i bezinteresowności. Brata zakonnego nie definiuje pełnienie jakiejś funkcji ani posługa kapłańska, lecz prorocze świadectwo braterstwa, życie modlitwą, pokorne oddanie się oraz aktywny udział w misji, dzięki czemu *obfite Odkupienie* staje się widoczne we wspólnocie i w świecie. W ten sposób jego powołanie jest pełne, oryginalne i niezastąpione: stanowi znak kontrkulturowy w obliczu

klerykalizmu, tworzy komunie oraz świadczy o tym, że Kościół jest przede wszystkim wspólnotą braterską na rzecz misji.

Jeśli powołanie brata stanowi fundament życia zakonnego, to jak niektórzy mogą dziś twierdzić, że w ich „kulturze” ceni się jedynie powołanie kapłańskie, a nie powołanie brata? To właśnie Ewangelia ma przecież kształtować i przemieniać kulturę, a nie odwrotnie. Czy nie jest to zatem odpowiedni moment, aby niektóre jednostki Zgromadzenia zaprzestały używania tytułu „brat” w odniesieniu do studentów teologii? Jesteśmy powołani do życia jako prorocy w kontrze do współczesnej kultury, promując w ten sposób to zasadnicze powołanie w ramach Zgromadzenia i całego Kościoła.

4. FORMACJA BRACI ZAKONNYCH

36. Redemptorystowskie *Ratio Formationis Generalis* (2020) w paragrafach 124–129 opisuje formację braci jako specyficzny proces rozpoczynający się po pierwszej profesji zakonnej, który powinien trwać co najmniej trzy lata i odbywać się we wspólnocie formacyjnej. Proces ten ma na celu osiągnięcie pełnej dojrzałości przed złożeniem profesji wieczystej oraz pełne włączenie w posługę. Okres ten nadal stanowi *tempus probationis*, podczas którego rozeznanie powołania i przydatność do życia apostołskiego są umacniane poprzez towarzyszenie formatorów, kierownictwo duchowe oraz wsparcie psychoterapeutyczne ukierunkowane na samopoznanie i szczere rozeznanie w obliczu ewentualnych poważnych ograniczeń. Celem jest formowanie braci zdolnych do zrównoważonego przeżywania swojej konsekracji, braterstwa i misji, a także dojrzałych i kompetentnych świadków charyzmatu w Kościele i w świecie.
37. Formacja obejmuje pięć wzajemnie powiązanych ze sobą wymiarów: *wymiar ludzki*, sprzyjający rozwojowi emocjonalnemu i odpowiedzialności; *wymiar duchowy*, polegający na tworzeniu atmosfery modlitwy, zapewnieniu profesjonalnego kierownictwa duchowego, łączeniu wiary z nauką oraz pogłębianiu charyzmatu alfonsjańskiego; *wymiar wspólnotowy*, promujący dojrzałe życie braterskie, współodpowiedzialność oraz formację administracyjną; *wymiar akademicki*, zapewniający solidne przygotowanie

biblijno-teologiczne, wiedzę z zakresu nauk humanistycznych, misjologii, zrozumienia międzykulturowego oraz odpowiednie kwalifikacje zawodowe zgodne z osobistymi talentami i zdolnościami; oraz *wymiar pastoralno-misyjny*, realizowany poprzez doświadczenia podlegające towarzyszeniu i ocenie, zdobywane szczególnie w kontekście redemptorystowskim.

38. *Co należy zrobić w sytuacji, gdy jest tylko jeden kandydat na brata zakonnego i nie ma odpowiedniej struktury formacyjnej, która mogłaby mu towarzyszyć?* Biorąc pod uwagę dojrzałość takiego kandydata, proces formacyjny może być realizowany na poziomie międzyprowincjalnym, w domu formacyjnym spełniającym warunki niezbędne do zapewnienia mu odpowiedniego wsparcia. Jeśli jednak nie jest to możliwe, można zorganizować ustrukturyzowany proces towarzyszenia, zgodnie z *Ratio Formationis Generalis*, w następujący sposób:

a) Kandydatowi na brata zakonnego należy zapewnić autentyczną wspólnotę formacyjną, nawet jeśli nie ma innych kandydatów na braci. *Ratio* podkreśla, że proces ten winien być realizowany w ramach wspólnoty formacyjnej, co niekoniecznie wymaga posiadania domu przeznaczonego wyłącznie dla braci ani wspólnoty złożonej wyłącznie z braci. W tym kontekście możliwe jest prowadzenie procesu formacyjnego w ramach międzypokoleniowej wspólnoty

redemptorystów, w której młody człowiek może doświadczać życia prawdziwie braterskiego. Może on również odbywać się w ramach wspólnoty seminaryjnej, przy czym należy zadbać o to, by kandydat nie utracił swojej tożsamości brata zakonnego i by jego specyficzne powołanie było w pełni szanowane. Jeśli niemożliwe jest zapewnienie takich warunków na poziomie lokalnym, można wybrać wspólnotę międzyprowincjalną lub międzykonferencyjną, jednak zawsze należy zwracać uwagę na jakość takiej wspólnoty i jej doświadczenie formacyjne.

- b) Jeżeli kandydat podąża swoją własną drogą powołaniową w pojedynkę, należy zapewnić mu zindywidualizowane wsparcie, oparte na następujących elementach: stały kierownik duchowy; wyraźnie wyznaczony formator; brat wyznaczony do towarzyszenia mu, nawet jeśli nie należy on do tej samej jednostki; regularne wsparcie psychologiczne; oraz okresowe oceny jego procesu formacyjnego. Ponadto niezbędne jest zapewnienie konkretnego doświadczenia życia we wspólnocie redemptorystów, gwarantującego autentyczne przeżywanie braterstwa i misji.
- c) We wspólnotach formacyjnych, w których większość współbraci przygotowuje się do kapłaństwa, istnieje ryzyko porównywania powołań, poczucia niższości oraz rozmycia tożsamości brata zakonnego. Niezbędne

jest zatem pogłębianie solidnej teologii życia konsekrowanego, zwłaszcza po zakończeniu nowicjatu, z podkreśleniem, że redemptorysta jest przede wszystkim osobą konsekrowaną i misjonarzem. Powołanie kapłańskie stanowi integralną część tej tożsamości, ale ani jej nie zastępuje, ani nie ma nad nią pierwszeństwa. W wspólnotach mieszanych, a właściwie we wszystkich wspólnotach formacyjnych, niezbędne jest zapoznanie się z dokumentem *Tożsamość i misja brata zakonnego w Kościele* oraz docenienie wymiaru świeckiego i posługi osób niemających święceń. Sprzyja to bardziej dojrzałemu, jasnemu i komplementarnemu rozumieniu powołania redemptorystów.

39. Ciągła i specjalistyczna formacja braci ma kluczowe znaczenie dla dojrzewania ich powołania oraz dla jakości misji redemptorystów. Nie jest to jedynie kwestia aktualizacji wiedzy akademickiej, lecz nieustanny proces rozwoju duchowego, ludzkiego, wspólnotowego i pastoralnego. Dzięki specjalistycznym studiom, szkoleniom zawodowym i pogłębianiu wiedzy teologicznej brat może wykorzystywać swoje dary z jeszcze większą skutecznością i wewnętrzną wolnością (por. Konst. 90; SG 084). Studia takie muszą uwzględniać charyzmat Zgromadzenia oraz potrzeby (wice)provincji, wpisując się w program, który harmonizuje osobiste predyspozycje z wymaganiami Instytutu. W ten sposób Zgromadzenie inwestuje nie tylko

w rozwój umiejętności, ale także w umacnianie charyzmatu braterskiego, misyjnego i prorockiego.

40. *Niezwykle ważne jest, aby brat zawsze pamiętał, że przede wszystkim jest zakonnikiem, osobą konsekrowaną. Jego przygotowanie naukowe czy zawodowe nie czyni go niezależnym specjalistą oderwanym od wspólnoty ani też nie może związać go ściślej z instytucją, w której pracuje, niż z samym Zgromadzeniem. Wszystkie kompetencje mają służyć misji, a nie być jedynie indywidualnym projektem. Konieczne jest zachowanie równowagi między kwalifikacjami a przynależnością, unikając wszelkich form izolowanej autonomii. Podobnie, nie ma braci pierwszej czy drugiej kategorii: brat, który przeżywa swoją świętość w zakrystii, wykonując prace domowe lub zajmując się ogrodem warzywnym czy sadem owocowym, nie jest gorszy od brata pracującego na uniwersytecie, w mediach czy w administracji. Gdy brat traci świadomość swojej tożsamości zakonnej i wspólnotowej, naraża się na ryzyko duchowego zubożenia swojego powołania. Tylko wtedy, gdy jest mocno zakorzeniony w konsekracji i braterstwie, jego misja pozostaje owocna i wierna charyzmatowi.*

41. W ostatnim czasie wielu młodych braci zakonnych prosiło o dopuszczenie do święceń kapłańskich. Z kanonistycznego punktu widzenia nie następuje to żadnych trudności prawnych, o ile kandydat działa z własnej i nieprzymuszonej woli, kieruje się właściwą intencją, spełnia wymagania niezbędne do pełnienia posługi kapłańskiej, a ponadto został uznany za zdatnego przez właściwą władzę

(por. kanony 1026–1039). Należy również ustalić, czy kandydat ukończył formację teologiczną wymaganą do przyjęcia święceń kapłańskich, zgodnie z przepisami prawa (por. kan. 1032). Rodzi to jednak pewne pytania: dlaczego ktoś decyduje się na taki krok? Czy okres formacji nie był wystarczający do głębszego rozeznania? Czy na współbrata wywierana jest presja, by przyjął święcenia? Czy posługa kapłańska jest jedynym sposobem, w jaki współbrat może realizować swoje powołanie i misję?

5. WŁAŚCIWA POSŁUGA BRACI ZAKONNYCH W ZGROMADZENIU

42. *Warto przypomnieć, że bracia zakonni mają szerokie pole do działania w ramach misji, wnosząc na swój sposób specyficzny i komplementarny wkład w posługę kapłańską. Ich służba nie ogranicza się do sfery sakramentalnej, lecz wyraża się przede wszystkim poprzez bliskość z ludźmi, włączenie w codzienne życie wspólnot, uważne słuchanie, braterskie towarzyszenie oraz rozeznanie duchowe.*
43. W całej historii redemptorystów ludzie znajdowali u braci zakonnych przestrzeń zaufania, w której mogli dzielić się swoimi słabościami oraz czerpać pocieszenie i nadzieję. Ilustruje to choćby przykład św. Gerarda czy wielu innych świadków. Dzięki temu mogą oni działać w różnych obszarach misji, które nie wymagają sprawowania posługi sakramentalnej, realizując swoje powołanie w sposób

pełny, komplementarny i niezastąpiony w ramach jednej wspólnoty misyjnej.

44. Uważam, że przed braćmi otwiera się szeroki wachlarz możliwości w zakresie aktywności duszpasterskiej. Należy zdawać sobie sprawę, że istnieją takie konteksty kulturowe i kościelne, w których ceni się udział świeckich, podczas gdy inne pozostają z kolei nadmiernie skoncentrowane na postaci kapłana. Nie myląc poszczególnych powołań i mając jasne rozumienie każdej z tych rzeczywistości, można wskazać obszary, w których bracia zakonni mogą działać w pełnej wierności charyzmatowi, przyczyniając się jednocześnie do poszerzenia i wzbogacenia posługi kapłańskiej w następujących dziedzinach:

- a) W *bezpośredniej ewangelizacji i przepowiadaniu misyjnym* bracia mogą odgrywać istotną i komplementarną rolę w ramach misji redemptorystów, aktywnie uczestnicząc w misjach ludowych poprzez głoszenie słowa Bożego, odwiedziny rodzin, spotkania formacyjne, towarzyszenie grupom oraz koordynację logistyczną na miejscu. Mogą wspierać katechizację oraz inicjację chrześcijańską dzieci, młodzieży i dorosłych, promując formację biblijną oraz pogłębianie wiedzy o wierze. Tam, gdzie przepisy kościelne na to pozwalają, mogą oni głosić kazania i dawać świadectwo podczas rekolekcji, nowenn i tygodni misyjnych. Ponadto mogą duchowo towarzyszyć innym w sposób niesakramentalny, dając

możliwość uważnego wysłuchania oraz udzielając wskazówek pojedynczym osobom i rodzinom.

- b) W ramach *duszpasterstwa młodzieży i współpracy ze świeckimi* mogą oni realizować owocną misję, odznaczającą się bliskością i duchowym braterstwem. Bracia angażują się w animację i towarzyszenie w duszpasterstwie młodzieżowym i powołaniowym, wspierając proces rozeznania i formacji grup. Przyczyniają się do formacji i koordynacji działalności świeckich misjonarzy oraz współpracowników w misji, wzmacniając współodpowiedzialność. Ożywiają również wspólnoty poprzez prowadzenie grup modlitewnych, kręgów biblijnych oraz małych wspólnot.
- c) W dziedzinie *promocji ludzkiej* bracia mogą pełnić proroczą i przemieniającą rolę w ramach misji redemptorystów. Mogą się angażować w projekty społeczne związane z wyżywieniem, schronieniem, migracją, reintegracją społeczną, uzależnieniem od narkotyków, osobami przebywającymi w zakładach karnych czy ludźmi w kryzysie bezdomności, urzeczywistniając w ten sposób opcję na rzecz osób najbardziej bezbronnych. Przyczyniają się tym samym do obrony godności ludzkiej oraz do organizowania inicjatyw solidarnościowych. Ich obecność misyjna na peryferiach, na granicach, na obszarach wiejskich oraz w rejonach wysokiego ryzyka jest wyrazem bliskości Odkupiciela na „obszarach trudnych”.

- d) W ramach *formacji początkowej i ciągłej* w Zgromadzeniu bracia zakonnicy mogą pełnić różne funkcje w zespołach formacyjnych, wnosząc wkład w wymiar ludzki, wspólnotowy, duszpasterski i zawodowy. Mogą towarzyszyć kandydatom jako bracia prowadzący, wzmacniając ich doświadczenie powołaniowe oraz tożsamość świeckich osób konsekrowanych. Współpracują również w przygotowaniu do pracy misyjnej i promocji powołań, zapewniając szkolenia techniczne i zawodowe, a także formację w zakresie przywództwa służebnego.
- e) W zakresie *edukacji, kultury i kształcenia zawodowego na rzecz misji* bracia mogą pracować w instytucjach szkolnictwa wyższego, seminariach, szkołach i uczelniach redemptorystów, ośrodkach szkoleniowych, warsztatach oraz na kursach zawodowych, promując konkretne możliwości rozwoju. Mogą również włączyć się w nauczanie muzyki, sztuki, technologii czy języków, a także prowadzić szkolenia przygotowujące do pracy zawodowej i życia obywatelskiego. W ten sposób wzbogacają edukację społeczną i wspierają liderów wspólnot, łącząc ewangelizację z rozwojem ludzkim.
- f) W *obszarze mediów i ewangelizacji* bracia mogą posługiwać w radiu, telewizji, internecie oraz mediach społecznościowych, tworząc treści ewangelizacyjne, świadectwa i kampanie misyjne. Mogą się angażować w produkcję audiowizualną, projektowanie, fotografię,

montaż oraz zarządzanie platformami cyfrowymi. Mogą również współpracować w dziedzinie komunikacji wewnątrz instytucji oraz dbać o zachowanie historycznej pamięci o misji.

- g) W zakresie *administracji, zarządzania i utrzymania misji* bracia zakonni mogą pomagać w prawidłowym funkcjonowaniu domów zakonnych, biur ekonomicznych, księgowości oraz działać na rzecz pozyskiwania funduszy – a wszystko to w duchu troski o przejrzystość. Bracia mogą angażować się w zarządzanie dziełami apostołskimi, konserwację, logistykę, zaopatrzenie oraz infrastrukturę. Mogą również zapewnić wsparcie w zakresie planowania i organizacji misji oraz wspólnot, gwarantując ich stabilność i ciągłość w służbie ewangelizacji.

PODSUMOWANIE

45. Kończąc tę *Communicandę*, pragnę wyrazić moją szczerą i głęboką wdzięczność wszystkim naszym braciom redemptorystom. W szczególności pragnę wspomnieć tych, którzy już odeszli do Pana, hojnie ofiarowując swoje życie w służbie *obfitemu Odkupieniu*. Pamięć o nich nie jest jedynie historycznym wspomnieniem, lecz duchową spuścizną, która nadal przynosi owoce dla Zgromadzenia.
46. Słowa głębokiej wdzięczności należą się naszym starszym i schorowanym braciom (por. Konst. 55). Ich cicha wierność,

wytrwale okazywana przez lata, jest wymownym świadectwem tego, że powołania nie mierzy się wydajnością, lecz przynależnością. *Być bratem oznacza przynależność, dawać świadectwo i wytrwać do końca. Ich życie głosi, że konsekracja jest darem odnawianym każdego dnia, nawet w słabości.*

47. Młodym, którzy są w trakcie formacji podstawowej, oraz tym, którzy odczuwają powołanie do bycia braćmi, chcę jasno powiedzieć: nie traćcie ducha. Powołanie brata jest pełne, kompletne i niezbędne. W Zgromadzeniu jest miejsce dla wszystkich darów, którymi obdarza nas Duch Święty. Nie ma powołań drugiej kategorii, są natomiast różnorodne sposoby przeżywania tej samej konsekracji redemptorystowskiej.
48. Niezwykle ważne jest przywrócenie pamięci historycznej Zgromadzenia, sięgającej jego początków, gdy bracia zakonni byli integralnymi członkami jednej wspólnoty misyjnej. Byli obecni od samego początku, pozostają w teraźniejszości i będą trwać tak długo, jak długo Bóg zechce, aby Zgromadzenie realizowało swoją misję w Kościele. Bez braci historia redemptorystów nie byłaby kompletna.
49. Do braci przeżywających tę wyjątkową chwilę w historii naszego Zgromadzenia kieruję braterski apel: bądźcie śmiali i odważni. Bądźcie widocznym znakiem konsekracji w samym sercu naszego Zgromadzenia oraz pośród

społeczeństwa. Wasza obecność jest prorocstwem. Wasze braterstwo jest świadectwem. Wasze życie jest głoszeniem.

50. Jesteśmy zatem zaproszeni do spojrzenia wstecz z wdzięcznością i świadomością, tak by dostrzec jednocześnie te elementy, które w pewnych momentach zaciemniały lub osłabiały nasze rozumienie powołania brata zakonnego. Niniejsza refleksja nie jest oskarżeniem, lecz raczej wezwaniem do zmiany perspektywy. Musimy oczyścić nasze myślenie, wyjść poza uproszczone poglądy i na nowo odkryć Ewangelię jako nasze podstawowe kryterium.
51. Odkrywanie na nowo naszego charyzmatu w powołaniu braci zakonnych oznacza ponowne odkrycie naszej własnej tożsamości chrześcijańskiej i redemptorystowskiej. *Jesteśmy jedną wspólnotą misyjną (por. Konst. 2), powołaną do życia w komunii i współodpowiedzialności, w duchu wzajemnego uzupełniania się powołań. Podążajmy razem jako Zgromadzenie, które oddycha dwoma płucami – kapłanami i braćmi – pozwalając, by ten sam charyzmat, ta sama zakonna konsekracja i ten sam zapał misyjny płynęły w naszych żyłach. W ten sposób, umocnieni braterstwem apostołskim, będziemy nadal odważnie głosić obfite Odkupienie świata, który najbardziej potrzebuje nadziei.*
52. W ostatnim słowie tej *Communicandy*, chcę z wdzięcznością podkreślić, że powołanie brata redemptorysty jest pełne, konstytutywne i nieodzowne dla jednej wspólnoty misyjnej naszego Zgromadzenia, stanowiąc proroczy znak

konsekracji, braterstwa i służby. Czujnemu spojrzeniu Matki Bożej Nieustającej Pomocy, która towarzyszy nam w misji i wstawia się za nami, z nadzieją i odwagą powierzamy drogę odnowy braci zakonnych. W św. Gerardzie Majelli kontemplujemy piękno prostej i owocnej świętości, przeżywanej w codziennym życiu z wierną miłością. Oddajemy również cześć wszystkim świętym braciom, zwłaszcza tym anonimowym, pogrążonym w drobnych zadaniach realizowanych w ciszy wytrwałości, którzy wciąż całym swoim życiem z radością i dyskrecją głoszą *obfite Odkupienie*.

W imieniu Rady Generalnej i Komisji Braci,

o. Rogério Gomes CSsR

PRZEŁOŻONY GENERALNY

br. Laurence (Larry) Lujan CSsR

RADNY GENERALNY I PRZEWODNICZĄCY KOMISJI BRACI

Rzym, 16 października 2026

Święto św. Gerarda Majelli

Tekst oryginalny: *w języku hiszpańskim*

Congregatio Ss. Redemptoris

